

PANACHE
RÄDDNINGSAVSTÅND

SAMANTA SCHWEBLIN

RÄDDNINGSAVSTÅND

ÖVERSÄTTNING FRÅN SPANSKAN

AV LINA WOLFF

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Till min syster Pamela

För första gången på länge sänkte han blicken och
såg på sina händer. Om ni har varit med om detta,
så förstår ni vad jag menar.

Jesse Ball, *The Curfew*

Det påminner om maskar.

Vilken sorts maskar?

Maskar, överallt.

Den som talar är pojken, och han pratar i mitt öra. Jag är den som frågar. Maskar i kroppen?

Ja, i kroppen.

Daggmaskar?

Nej, ett annat slags maskar.

Det är mörkt och jag ser inget. Lakanen är sträva och skrynkliga under min kropp. Jag kan inte röra mig, säger jag.

Det är för maskarna. Man måste ha tålmod, och vänta. Och medan man väntar måste man hitta den exakta punkten där de föds.

Varför?

För att det är viktigt, mycket viktigt för alla.

Jag försöker nicka, men min kropp lyder inte.

Vad mer händer i trädgården bakom huset? Är jag i trädgården?

Nej, du är inte där, men Carla är där, din mor. Jag lärde känna henne för några dagar sedan, när vi precis kommit till huset.

Vad gör Carla?

Hon dricker upp kaffet och sätter koppen på gräset, bredvid solstolen.

Vad mer?

Hon reser sig och går iväg. Hon glömmer sandalerna som blir kvar några meter längre bort, vid trappan till poolen, men jag säger inget.

Varför?

För att jag vill vänta och se vad hon gör.

Och vad gör hon?

Hon hänger väskan över axeln och går sedan i sin guldfärgade bikini bort till bilen. Det finns en ömsesidig fascination oss emellan, men då och då slår fascinationen helt snabbt och som av misstag över till motvilja, jag känner det alldeles tydligt i vissa ögonblick. Är du säker på att vi har tid med den här typen av iakttagelser? Räcker tiden till det?

Iakttagelserna är mycket viktiga. Varför är ni i trädgården?

För att vi nyss har kommit tillbaka från sjön och för att din mor inte vill komma in till mig.

Hon vill inte ställa till med besvär.

Vad då för besvär? Jag får gå in och ut ur huset, först

efter lemonaden, sedan efter solskyddskrämen. Jag tycker inte det är att undvika besvär, inte för mig.

Varför åkte ni till sjön?

Hon ville att jag skulle lära henne köra bil, hon sa att hon alltid velat lära sig, men när vi väl kom dit hade ingen av oss tillräckligt med tålamod.

Vad gör hon nu därute?

Hon öppnar dörren till min bil, sätter sig vid ratten och rotar runt i väskan. Jag reser mig upp i solstolen, sätter fötterna på marken och väntar. Det är alldeles för varmt. Sedan tröttnar Carla på att leta i väskan och griper om ratten med båda händerna. Hon sitter så ett tag, ser mot grinden, eller kanske mot sitt hus som ligger långt bortom grinden.

Vad mer? Varför blir du tyst?

Jag är som fången i den här berättelsen. Jag vet att det är så, men ibland är det ändå svårt att fortsätta framåt. Kan det ha något att göra med det som sköterskorna injicerade?

Nej.

Men jag kommer att dö om bara några timmar, det är vad som kommer att hända, eller hur? Det är konstigt att jag är så lugn. För även om du inte säger det rakt ut så vet jag. Men det är helt omöjligt att ta in.

Inget av detta är viktigt. Vi förlorar tid.

Men visst är det sant? Att jag ska dö.

Vad mer händer i trädgården?

Carla lutar pannan mot ratten. Hennes axlar skakar till, och hon börjar gråta. Tror du att vi redan kan vara nära det ögonblick då maskarna föds?

Fortsätt, och glöm inte detaljerna.

Carla ger inte ett ljud ifrån sig, men ändå får hon mig att stiga upp ur solstolen och gå mot henne. Jag har tyckt om henne från början, från första dagen då jag såg henne bära de två plastdunkarna i solen, med det röda hårsvallet i en knut och hängselbyxorna. Jag har inte sett någon ha sådana hängselbyxor sedan jag var tonåring. Och det var jag som insisterade på lemonaden, jag som bjöd in henne att dricka mate nästa morgon, och nästa och nästa. Är det de här som är de viktiga detaljerna?

Den exakta punkten ligger i en detalj, det gäller att iaktta noga.

Jag går genom trädgården. När jag rundar poolen ser jag in mot matrummet och går sedan närmare fönstret och försäkrar mig om att Nina, min dotter, fortfarande sover med sin stora mjukismullvad i famnen. Jag stiger in i bilen, på passagerarsidan, men lämnar dörren lite öppen och vevar ner fönstret, för det är verkligen varmt. Carlas stora knut har släppt lite, hår hänger ner på ena sidan. Hon lutar ryggen bakåt mot sätet, medveten om att jag sitter där igen, bredvid henne, och så ser hon på mig.

– Om jag berättar, säger hon, då kommer du inte att vilja umgås med mig mer.

Jag vet att jag borde säga något i stil med »men Carla, snälla, var inte fänig«, men istället tittar jag på hennes tår som spretar över pedalerna och de långa benen och armarna som är smala, men starka. Det känns konstigt att en tio år äldre kvinna kan vara så mycket vackrare än jag.

– Om jag berättar, säger hon, så kommer du inte att vilja att han leker med Nina.

– Men Carla, snälla, varför skulle jag inte vilja det?

– Du kommer inte att vilja det, Amanda, säger hon och hennes ögon tåras.

– Vad heter han?

– David.

– Är han din? Är han din son?

Hon nickar. Den sonen är du, David.

Jag vet, fortsätt.

Hon torkar ögonen med knogarna och de guldfärgade armbanden rasslar. Jag hade aldrig sett dig, men när jag berättade för herr Geser som har hand om huset som vi hyr att jag umgicks med Carla, så frågade han genast om jag hade träffat dig. Carla säger:

– Han var min. Men inte nu längre.

Jag ser frågande på henne.

– Han tillhör inte mig längre.